

Finlands Ständers Bankfullmäktiges

BERÄTTELSE

till

Landtdagens Bankutskott,

omfattande åren

1905—1906.

HELSINGFORS,

FRENCKELLSKA TRYCKERI-AKTIEBOLAGET 1907.

Finlands Ständers Bankfullmäktiges

BERÄTTELSE

Landtdagens Bankutskott

omfattande åren
1902—1906

Helsingfors
Finska Bankfullmäktiges tryckeri-aktieförbund 1907

ett bedömande af Finlands Banks ställning under åren 1905—1906 baseras lämpligt på en öfversikt af det allmänna ekonomiska läget under föregående tid och nämnda år. Den djupa vågdal, i hvilken världsmarknaden befann sig vid seklets början, och som äfven hos oss gjort sig märkbar särskildt genom trävarumarknadens svåra läge under år 1901 och en del af år 1902, utjämades månningom och ställningen förbättrades oförtydbart. Denna förbättring, som under år 1905 fortgick, nådde under sistförflutna år en ståndpunkt, som måhända betecknar periodens kulmen. En riklig skörd i de flesta spanmålsproducerande land, t. o. m. ynnigare än den goda, som förunnades dem redan år 1905, samt ett allmänt uppsving inom industrin, i all synnerhet i Amerika och Tyskland, voro de kännetecknande dragen. Men härmed följde och stegrade fordringar på kapitalet, hvilket dag för dag blef knappare och dyrare. Till penningeknappheten bidrog jämväl de europeiska försäkringsinstitutens betydande engagement och däraf föranledda stora kraf på desamma efter ödeläggandet af San Francisco och Valparaiso samt den utom-europeiska penningemarknadens ständigt ökade guldbehof. Under den period af uppblomstring den tyska industrin kunnat framvisa hafva i nyanläggningar och förbättringar af äldre verk nedlagts mycket betydande tillgångar, som måhända icke stått i full paritet med nationalförmögenhetens tillväxt, utan tagit ett försteg, hvilket visserligen tillförsäkrar den tyska industrin en framskjuten plats på världsmarknaden, men för tillfället skärpt läget. Däremot har den tyska fondmarknaden, som eljest gerna opererar med industripapper, iakttagit en tillbakadragen hållning och således ej absorberat nytt kapital. Ett bevis härför lämna de sedan år 1905 inträffade uppre-

*Inledande öf-
versikt af
penninge-
marknaden.*

pade kursfallen på äfven förstklassiga industripapper, trots att desamma haft att erbjuda en, om och försiktigt utmätt, ökad utdelning.

Nu berörda lifliga efterfrågan på ledigt kapital har sträckt sina verkningar äfven till oss, och hafva våra penningeinstitut därför kunnat, synnerligast under det senast förgångna halfåret, göra fördelaktiga placeringar i utlandet, en fördel som det likväl gällt att icke få vänd till ondo.

Under samma tid — åren 1905 och 1906 — har affärlifvet i vårt land fortgått utan svårare rubbningar, men har detsamma ej heller att framvisa en anmärkningsvärdare utveckling, ehuru en god skörd utmärkte hvaradera året och medförde en större köpkraft, hvarom såväl importen som af-sättningen af egna industriprodukter bära vittne. Orsakerna till den det oaktadt ringa utvecklingen ligga dels i behöfligheten af en tid af samling efter den nyss förgångna perioden, som på alla områden värkade tryckande och hämmande och hvilken ytterligare förmörkades af den nyss påpekade dåliga trävarukonjunkturen, dels i en ogynsam vändning i handelsrelationerna med Kejsaredömet samt i den osäkerhet, som rådt och råder på det sociala området och icke medgifver en säker bas vid beräkning af möjligheterna för nya företag. Ett växande exportvärde till utlandet, som lämnat nog så kraftiga maningar till anläggande af nya företag eller äldre dylikas utveckling och modernisering, hvilket allt skulle varit egnadt att befästa vår med svårighet tillkämpade plats på världsmarknaden för artiklar, producerade ur råmaterial, hvaröfver landet förfogar i riklig mängd, har icke förmått häfva betänkligheterna.

Denna återhållsamhet har gjort att den inhemska penningemarknaden kunnat fylla alla legitima behov, men samtidigt framträder den säregenhet att räntesatserna i stort sedt hållit sig oförändrade. Att Finlands Bank under dessa två år bibehållit utlåningsräntan vid samma höjd har ej skett för att tillbakahålla framträdande anspråk på bankens reserver och därmed förknippad minskning af den obegagnade sedelutgifningsrätten, utan har sin förklaringsgrund däri att banken nödgats taga den största möjliga hänsyn till andra omständigheter, som, därest de icke skänkts nödigt beaktande, kunnat växa till en fara för vårt lands ekonomiska lif. Finlands Bank kan icke vid bestämmandet af sin räntepolitik taga till rättesnöre enbart, eller ens i främsta rummet, omsorgen om sin egen utlåningsrörelse i trängre mening, ty

efterhand hafva de privata penningeinstitutionen vuxit till i betydelse samt förse numera affärlifvet med rörelsekapital i en helt annan omfattning än tidigare; och gifvetvis har statsbankens ställning härmed i viss mån förskjutits. Bankens uppgift är väl allt fortfarande „att upprätthålla stadga och säkerhet i landets penningeväsende samt att befordra och underlätta penningomsättningen i landet“; men vid utvecklade förhållanden kompliceras uppgiften och påverkas af nya eller förändrade faktorer. Enär våra privatbanker drifva en omfattande depositionsrörelse, uppsamlade det hopsparade rörliga kapitalet för att åter göra det fruktbringande genom att ställa detsamma till jordbrukets, handels och industrins förfogande, kräfvades ett noggrant aktgifvande på yttringarna af denna rörelse. Och då, såsom redan framhållits, privatbankernas utlåning ställer statsbankens i skuggan, måste denna vid normering af sina räntesatser iakttaga all möjlig varsamhet. En sänkning af statsbankens räntesatser — huru betingad den än vore af bankens egen ställning — medförde otvifvelaktigt att privatbankerna utsattes för tryck från sin kundrets sida och såge sig föranlättna att äfven de nedsätta sin utlåningsränta, hvarmed i de flesta fall skulle följa en sänkning af inlåningsräntan. Men härigenom kunde ett minskadt tillflöde af depositioner framkallas, synnerligast då utlandets höga räntor locka till en export af kapitalet. Föranlättnad hade exempelvis under sista halfåret 1906 kunnat vara öfverhängande. Visserligen finnes i den differensränta, som af privatbankerna upprätthålles emellan in- och utlåningen, tillsvidare en viss latitud för utjämnande af mindre fluktuationer, men denna mycket begränsade utväg täcker ej större behov; och utvecklingen går vid en stigande omsättning därjämte otvifvelaktigt mot en modifiering af denna differens. I den mån en sådan minskning eger rum, tilltaga in- och utlåningsräntornas inbördes känslighet; rubbningar i den enas läge afspegla sig omedelbart i den andras. Men för att denna vaxelverkan skall blifva smidig nog att kunna foga sig efter marknadens verkliga läge, vore en allmän öfvergång till de positioner med rörlig ränta synnerligen eftersträfvansvärd. Någon allvarlig konkurrens på inlåningsmarknaden, åtminstone så vidt det gäller nämnvärdare belopp, borde handelsbankerna icke hafva att frukta från sparbankernas sida, ehuru väl dessa hafva tillvuxit så i antal som betydelse, äfven om ett allmänare anlitande af den nu berörda inlåningsformen skulle af bankerna påyrkas. Och en öfver vidare områden förd kon-

kurrens emellan dessa olika slags institut bör icke gerna ifrågakomma, t. ex. vidkommande utlåningen, ty det genom sparbankerna hopsamlade kapitalet tillgodoser icke, såsom det till handelsbankerna inströmmande, det tillfälliga kreditbehovet; deras utlåning afser fyllandet af andra behof. Men skulle sparbankernas utlåningsrörelse tendera till små lån på kort tid, om ock i skuldsedelform, trädde de i direkt konkurrens med handelsbankerna, utan att i de flesta fall ega härför nödiga betingelser. I stället för en utveckling i denna riktning vore det lyckligare om sparbankerna vid sökandet efter placeringar i högre grad än härintills uppträdde såsom köpare af inhemska obligationer, i hvilket fall de gäfvé ett värdefullt stöd åt de penninginstitut, som förmedla fastighetskrediten och hvilkas smärre lån de då i främsta rummet bidroge att säkerställa till stort gagn särskild under tider, då utlandet icke är villigt att engagera sig i finska obligationslån.

Det allmänna läget inom affärslifvet i landet måste vitsordas bära en sund prägel. Hade de tidigare påpekade, tillbakahållna intentionerna vuxit ut till handling, skulle penningmarknadens läge hos oss helt visst medfört en tillstramning, som kunnat blifva allvarlig nog och ställt ökade kraf på statsbanken. Om redan under normala tider en stark statsbank, som med öppen blick för situationens kraf aktgifver på det ekonomiska lifvets pulsslag samt stödjer, där stöd behöfves och kan gifvas, är af stor betydelse för det allmänna kreditläget, tillväxer dess betydelse, i den mån svårigheterna hupa sig. Men för att kunna fylla en dylik uppgift måste densamma vara tillförsäkrad tillgångar, hvilka stå i bästa möjliga proportion till och hålla jämna steg med det ekonomiska framåtskridandet.

Bankfullmäktiges framställningar och förslag: Med hänsikt härtill samt med särskildt beaktande däraf, att Finlands Bank under alla omständigheter måste vara beredd att tillhandahålla landet dess behof af utländsk valuta äfvensom att förse rörelsen inom landet med nödiga cirkulationsmedel, hvilka uppgifternas fyllande gifvetvis skulle i hög grad försvåras, om bankens tillgångar genom uttagning af de odisponerade vinstmedlen minskades, anse Bankfullmäktige sig böra föreslå att hela den vid 1906 års utgång förefintliga odisponerade vinsten måtte till reservfonden öfverföras samt att framgent till nämnda fonds förstärkande en tredjedel af årsvinsten skall tillgodokomma densamma.

Sagda odisponerade vinst utgjorde vid denna tidpunkt *Smf.* 12,789,470: 65, hvare ingå, förutom nettovinsten af bankens rörelse under åren 1905 och 1906 eller resp. *Smf.* 3,768,418: 80 och 5,556,148: 39, det belopp af *Smf.* 3,464,903: 46, som af den vid 1904—1905 års landtdag förefintliga bankvinsten, *Smf.* 13,464,903: 46, lämnades odisponerad, medan till reservfonden öfverfördes *Smf.* 5,000,000 och enahanda belopp ställdes till statsverkets förfogande, men af styrelsen tillsvidare icke tagits i anspråk.

För den händelse Landtdagen finner skäl bifalla till Bankfullmäktiges förestående framställning, påkallas en ändring af 3 § i bankens reglemente, och hafva Bankfullmäktige jämväl uppgjort förslag härtill. I förslaget har reservfonden fixerats till 40 miljoner mark, men affattningen har likväl lämnat möjlighet öppen för Landtdagen att utan upprepade ändringar af reglementet öka reservfonden äfven därutöver.

Bankfullmäktige tveka icke, att samtidigt föreslå det orden: „värdet af bankens fastigheter, inventarier och osäkra fordringar däri icke inberäknadt“ måtte ur paragrafen utslutas samt motsvarande poster bland aktiva upptagas endast med *Smf.* 1: — det belopp, som denna gång tillgodokomme reservfonden, skulle förty nedgå med de afförda beloppen.

I nära samband med frågan om bankens fonder står dess sedelutgifningsrätt. Ty ehuru väl densamma icke är ställd i direkt beroende af förhanden varande fonder, är det dock själfallet att, äfven med en så normerad sedelutgifning som Finlands Banks, denna rätt dock ytterst hvilat på bankens förmögenhet och det häraf betingade förtroendet till dess förbindelser. Bestämmande för den utelöpande sedelstockens storlek är landets behof af cirkulationsmedel. Stiger företagsamheten, ökas äfven behofvet af betalningsmedel; och med skyldigt förutseende bör det sedelutgifvande institutet bereda sig härfpå, lika väl som på dess motsats: en återströmning af sedlar till bankens kassor, då behofvet af dem upphört. Mera sedlar, än rörelsen kräfver, kan ej pressas ut, men å andra sidan kan ej heller tillräckligt däraf kvarhållas i rörelsen, om förtroendet saknas. Finlands Banks ställning är visserligen för det närvarande så stark, att dess fonder vid utgången af år 1906 utgjorde 32⁰/₁₀₀ af bankens avista förbindelser, inclusive de odisponerade vinstmedlen; och en i någon grad ogynsammare proportion kunde utan tvifvel ännu skänka all nödig trygghet. Men denna bör icke äfventyras genom en för stor tillit, så mycket mindre som affärs-

b) Reservfonden.

c) Sedelutgifningsrätten.

livet, trots en tillfällig afmattning, utan tvifvel, när ett normalare läge återinträder, skall taga intryck af den uppblomstring, hvartill vår på nya uppslag så rika tid gifver anledning.

Förefinnes åter det fulla förtroendet, spelar det system, hvarefter sedelutgifningsrätten är normerad, en underordnad roll. De för Finlands Banks sedelutgifningsrätt gällande bestämmingarna ingå i 18 § af bankreglementet och lyda:

„Beloppet af bankens utelöpande sedlar må med högst fyratio miljoner mark öfverstiga dess valuta för sedelutgifningsrätt, hvartill räknas ej blott bankens metalliska kassa jämte prägladt finskt silfvermynt, utan ock bankens ostridiga fordringar hos dess utländska ombud äfvensom banken tillhöriga i utlandet betalbara vaxlar samt å utländskt myntslag lydande obligationer, kuponger och sedlar.

Såsom utelöpande sedlar skola jämväl anses bankens anvisningar å finskt mynt och öfriga vid anfordran förfallna förbindelser äfvensom inestående belopp å beviljade kassakreditiv.“

Emot dessa bestämmingar, såvidt de föreskrifva hvilka tillgångar skola anses utgöra valuta för sedelutgifningsrätten och hvilka förbindelser skola anses såsom utelöpande sedlar hafva Bankfullmäktige ej nu velat göra någon saklig erinran. Beträffande silfvermyntet kunde visserligen principiellt anföras att detsamma i ett land med guldmynstot icke har någon plats som sedelvaluta. Men till försvar för dess upptagande kan åter göras gällande att detsamma representerar en bankens ostridiga fordran hos statsverket, som i hvilket ögonblick som helst är skyldigt inlösa detsamma. Mot obligationernas upptagande såsom valuta för sedelutgifningsrätten åter kan framhållas ej blott att desamma i ett visst tidsmoment måhända icke äro realiserbara utan betydande förluster, t. ex. vid en samtidigt här och i utlandet inträffad kris, utan jämväl att denna del af sedelvalutan genom att inställas i systemet bibringas en viss orörlighet, till hinder för ett af bankens naturliga operationssätt: köp och försäljning af obligationer. Någon väsentlig förändring hafva Bankfullmäktige emellertid icke velat föreslå, men har det synts Bankfullmäktige riktigt att första momentet af 18 § ändras därhän, att obligationerna skola vara noterade å utländsk börs, hvilken bestämmning bättre karakteriserar obligationernas realisationsmöjlighet än föreskriften det de skola lyda på utländskt mynt.

Däremot påkallar storleken af det belopp, hvarmed de utelöpande sedlarna få öfverstiga den metalliska valutan, beaktande. Det nu medgifna beloppet — 40 miljoner mark — var vid tiden för detsammes fixerande tillräckligt för att såväl motsvara emotsedd efterfrågan på cirkulationsmedel som representera det minimum af sedlar, hvilka under alla förhållanden kunde förutses kvarstanna i rörelsen. Så är likväl icke numera förhållandet. Behovvet af cirkulationsmedel har vuxit och gränsen för den ständigt utelöpande sedelstocken vidgats. Endast en gång under perioden 1899—1906, nämligen i april 1902, har det inträffat att den utelöpande sedelstocken nedgått till 58,9 miljoner mark, för att likväl redan i maj stiga till 60,4 miljoner; och från och med december 1905 hafva de utelöpande sedlarna ständigt hållit sig öfver 90 miljoner mark. Att förutse en förestående starkare återströmning till banken af dess sedlar finnes ingen anledning till, tvärtom ligger det närmare tillhands att befara det en brist på cirkulationsmedel kan uppstå, därest den knappa limiten af 40 miljoner mark fortfarande bibehålles. Bankfullmäktige hafva därför trott sig böra hemställa, att detta belopp höjes, men på samma gång ställes i direkt beroende af behovvet; och få Bankfullmäktige därför föreslå sådan ändring af 18 § att bankens utelöpande sedlar må öfverstiga dess valuta för sedelutgifningsrätt med ett belopp, som till 50 % motsvaras af i banken diskonterade, inom landet betalbara vaxlar, inlösbara inom tre månader eller därunder. Att medgifva sedelutgifning på grund af vaxlar eller andra förbindelser med längre betalningstid än tre månader torde icke böra ifrågakomma.

Nu föreslagna ändring afser icke att rubba sista mom. i 18 §, som därför torde oförändradt bibehållas. En säkerhetsutväg af detta slag kan under inga förhållanden undvaras.

Någon undersökning, sträckande sig öfver en längre tidrymd, huru ett stadgande som det föreslagna komme att gestalta sedelreserven, har icke kunnat företagas; men på grund af de beräkningar, hvilka utförts för den 15 mars 1907, har konstaterats att tre månaders vaxlarna då utgjorde omkring 80 % af hela vaxelporföljen, hvarför, enär denna vid sagda tidpunkt uppgick till 44 miljoner mark, nämnda reserv enligt den föreslagna beräkningsgrunden skulle hafva utgjort 70 miljoner mark.

d) Direktörs- Vidkommande Direktionens för Finlands Bank sam-
befattningen mansättning hafva Bankfullmäktige ansett nödigt att di-
på extra rektörsbefattningen å extra stat ombildades till ett ordinarie
stat. ämbete; och hafva Bankfullmäktige förty vidtagit häraf på-
kallade ändringar i bilagda förslag till nytt reglemente och
stat för banken. Till framställande af detta förslag föranledas
Bankfullmäktige af det faktum att ifrågavarande befattning,
som inrättades genom Ständernas vid 1894 års landtdag
beslut hufvudsakligast för att bereda direktionen möjlighet
till en effektivare öfvervakning af kontoren i landsorten,
visat sig för bankförvaltningen oumbärligt. Vid sådant för-
hållande förefinnes icke något vägande skäl för befattningens
bibehållande å extra stat, så mycket mindre som det visat
sig att dess innehafvare mot förmodan icke haft större ut-
sikt att vinna ordinarie plats i direktionen än andra sökande.
Härtill kommer att aflöningsförhållandena inom bankvärlden
sedan ifrågavarande befattnings inrättande väsentligen för-
ändrats, hvarför det ligger utom sannolikhetens gränser att
för platsen kunde vinnas någon med bankverksamhet mer
förtrogen person från privatbanksområdet, medan omsorg om
egen fördel i de flesta fall skall afhålla bankens egna tjänste-
män att anmäla sig till ett ämbete, vid hvars tillträde de
förlora den pensionsrätt de redan förvärfvat sig. Omför-
mällda synpunkter betinga enligt Bankfullmäktiges uppfattning
att meranämnda befattning likställes med öfriga direktörs-
ämbeten, om för dess besättande fullt lämplig fackman skall
vara att påräkna.

e) Bankens Hvad staten i öfrigt beträffar nödvändiggör den fort-
stat. gående utvecklingen af bankens rörelse ökning af arbets-
krafterna, hvarjämte äfven med afseende å de fördyrade
lefnadskostnaderna och särskilda andra omständigheter en
del ändringar i staten befunnits påkallade. I enlighet här-
med innehåller förslaget till ny stat för banken, utöfver
hvad ofvan anförts, följande afvikelser från den för när-
varande gällande staten:

Arfvodet för sekreteraren och andre kamreraren i ban-
ken har i anledning af desse tjänstemäns ständigt ökade
arbete i förslaget höjts med 500 mark, hvarigenom deras
aflöning komme att stiga till 7,000.

För närvarande äro å bankens stat upptagna tre äldre
och fem yngre bokhållare. Därutöfver har det varit nöd-
vändigt att anställa sex extra bokhållare. Då det emellertid
icke kan ligga i bankens intresse att en så betydande del

af arbetet utföres af personer, som i saknad af fast anställ-
ning ofta måste finna det med sin fördel förenligt att söka
sig sysselsättning på annat håll, har den ordinarie arbetspersona-
len ansetts böra förstärkas med en äldre och en yngre bokhål-
lare, åtnjutande hvardera samma löneförmåner som de förut-
varande eller den förre 4,000 mark i lön och 1,400 mark
i arfvode samt den yngre bokhållaren 3,200 mark i lön och
1,200 mark i arfvode.

I betraktande af det synnerligen ansträngande arbete,
som är förenadt med vaxelkassörsbefattningarna vid hufvud-
kontoret, hafva Bankfullmäktige ansett att arfvodet för de
tvenne biträdande vaxelkassörerna, som hittills utgått med
blott 3,000 mark, medan ordinarie vaxelkassörens löneförmå-
ner utgöra 6,000 mark, borde höjas med 600 mark. Tillika
har det syntts nödvändigt att å staten upptaga arfvode för
ytterligare en biträdande vaxelkassör, enär, till följd af den
ständigt tilltagande rörelsen i vaxelkassorna, inrättandet af
en fjärde vaxelkassa inom kort torde visa sig nödvändigt.

De å bankens ordinarie stat anställda vaktmästarene,
öfvervaktmästaren härvid icke medräknad, uppbära tvenne i
lön 1,000 mark och i arfvode 800 mark samt de två andra
i lön 1,000 mark och i arfvode 500 mark. Med afseende
därå att ifrågavarande betjänte alla utföra samma arbete
samt jämväl å de stegrade lefnadskostnaderna i staden har
arfvodet också för de tvenne sistnämnde vaktmästarene upp-
tagits till 800 mark.

Förutom ofvannämnda betjäning finnes i banken an-
ställda en vaktmästare å ordinarie stat, hvilken tjänstgör
såsom eldare, samt tre extra vaktmästare, som äro syssel-
satta en såsom portier, en med penningaräkning och den
tredje med tillfälliga arbeten. Dessa extra vaktmästare hafva
aflönats dels med det å stat upptagna arfvodet för en vakt-
mästare, 1,200 mark, dels ur anslaget för aflönande af till-
fälliga biträden. Med afseende å det förestående inrättandet
af en fjärde vaxelkassa erfordras ytterligare en extra vakt-
mästare till biträde vid penningaräkningen. På grund häraf
har det befunnits nödigt att i staten upptaga ett anslag om
6,000 mark för aflönande af extra vaktmästare, därvid före-
nämnda anslag å 1,200 mark bortföle.

Då det visat sig nödvändigt att något förbättra den i
bankens tjänst anställde gårdsdrängens och de fyra natt-
vakternes villkor, hafva Bankfullmäktige såsom tillskott till
det för deras aflönande å stat upptagna anslaget af 3,480

mark beviljat ett extra anslag af 770 mark, hvarjämte dessa betjante tillförsäkrats löneförhöjning efter fem, tio och femton år med fem mark i månaden. I betraktande häraf och då en ytterligare förhöjning af nämnde betjantes aflöning kunde blifva af behovet påkallad, har föreslagits att ifrågasvarande anslag skulle höjas till 5,000 mark.

I sammanhang härmed hafva Bankfullmäktige ansett sig böra förorda att arfvodena för vaktmästarene vid kontoren i St. Petersburg och Tammerfors, som nu utgå med resp. 500 och 600 mark, måtte i anseende till rådande dyra lefnadskostnader höjas till 800 mark för hvardera.

Vid kontoret i St. Petersburg, Åbo och Viborg finnas anställda, vid de två förstnämnda kontoren en och vid kontoret i Wiborg två extra vaktmästare. Då dessa betjante icke torde kunna för framtiden undvaras, har för deras aflönande å staten upptagits resp. 1,200, 1,200 och 2,400 mark, därvid i betraktande tagits att ifrågasvarande aflöningar väl till en början kunde utgå med lägre belopp för att efter viss tids nitisk och ordentlig tjänstgöring höjas.

I öfrigt hafva Bankfullmäktige ansett skäl förekomma att i betraktande af de fördyrade lefnadskostnaderna tillägga samtliga såväl vid bankens hufvudkontor som vid dess afdelningskontor på ordinarie stat anställda vaktmästare löneförhöjning efter fem, tio och femton års oförvitlig tjänst med tio procent af den för hvarje befattning anslagna ordinarie lönen; och har i öfverensstämmelse härmed ett tillägg gjorts till anm. 4 vid staten.

Med afseende å de stegrade lefnadskostnaderna har det syns påkalladt att bankkommisariens och kassörens vid kontoren i Kotka och Sordavala aflöningar höjdes till enahanda belopp, som åtnjutas af motsvarande tjänstemän vid kontoren i Nikolaistad, Uleåborg, Kuopio och Björneborg, hvilket innebure att bankkommisariens arfvode blefve förhöjdt från 1,000 till 2,000 mark och kassörens misräkningspenningar från 1,600 till 2,000 mark.

Enär vid kontoret i Sordavala diskontrörelsen under senaste tider betydlig ökats, hafva Bankfullmäktige ansett sig böra hemställa att det vid sagda kontor anställda kontorsbiträdet, som tidigare aflönats med 75 mark i månaden och från detta års början med 150 mark, finge ersättas af en kontorsskrifvare å extra stat med ett arfvode af 3,000 mark.

Den år för år i hög grad stegrade rörelsen vid kontoret i Wiborg, där antalet diskonterade vexlar tidtals varit större än vid hufvudkontoret, föranledde i oktober 1906 anställande vid sagda kontor af en andra kontorsskrifvare med ett arfvode af 3,000 mark, hvilket skulle utgå till slutet af innevarande år. Då ifrågakomna förhållande emellertid icke är af öfvergående natur, anse sig Bankfullmäktige böra föreslå att i stället för nämnda extra befattning vid kontoret i Wiborg inrättas en ordinarie bokhållaretjänst, i afseende å löneförmåner likställd med yngre bokhållare vid hufvudkontoret eller således med en lön af 3,200 mark och arfvode 1,200 mark.

På grund af de stegrade lefnadskostnaderna har arfvodet för kontorsbiträdet vid kontoret i St. Petersburg, som utgått med 3,000 mark, upptagits till 3,600 mark eller till enahanda belopp, som åtnjutes af kontorsskrifvaren vid kontoret i Wiborg.

I gällande aflöningsstat finnes upptaget ett anslag af 56,000 mark för aflönande af bankens extra personal. Med detta anslag aflönas för närvarande vid bankens hufvudkontor och en del afdelningskontor tillsamman tjugonio biträden under namn af extra bokhållare, kontors- och kassörsbiträden. Dessa funktionärer uppbära från 60 till 125 mark i månaden, hvarjämte en del af dem tillförsäkrats löneförhöjning med 20 å 25 mark i månaden efter fem och tio års tjänst. Emellertid har det befunnits att nämnda arfvoden icke stå i normalt förhållande till rådande lefnadskostnader, utan måste väsentligen höjas, om banken skall kunna räkna på att städse hafva tillgång till dugande extra arbetskrafter. Dessa synpunkter hafva betingat att anslaget för aflönande af extra biträden uti förevarande förslag upptagits till 92,000 mark.

Då i det föregående framställning gjorts om inrättande af särskilda nya tjänster i banken, har en ökning af anslaget för beredande af semesterledighet åt bankens ämbets- och tjänstemän från 24,000 till 30,000 mark befunnits nödig.

Slutligen har det ansetts påkalladt att äfven diskretionsmedelsanslaget, som för närvarande utgör 3,000 mark, höjdes till 5,000 mark.

f) Instruktionen för Bankfullmäktige.

Den genom den nya Landtdagsordningen förändrade sammansättningen af bankfullmäktige nödvändigt gör en ny instruktion för desse. I detta afseende har närslutna förslag utarbetats. Grunddragen återfinnas i den nu gällande instruktionen af den 19 februari 1895 samt i den Instruktion för Finlands Ständers Bankfullmäktige, hvilken antogs af Ständerna vid 1891 års landtdag i sammanhang med Ständernas beslut om bankfullmäktigeinstitutionens omdaning.

- 1 §. Någon ändring af 1 § har ej ansetts behöflig. Dess n. v. lydelse är därför oförändrad bibehållen.
- 2 §. Denna § är med någon omställning upptagen från 1891 års förslag.
- 3 §. 3 § är i hufvudsak lika lydande med motsvarande § i 1891 års förslag, dock äro mom. d) och e) samt förra delen af mom. h) uteslutna. Det synes nämligen öfverflödigt att tillägga bankfullmäktige beslutanderätt om inrättande eller indragning af agentur samt angående hemställningar om ändring eller tillägg till reglementet, sedan representationen årligen sammanträder. Utseendet af diskontkommitterad kan äfven lämpligast ombetros de ordinarie bankfullmäktige. Däremot är det af vikt att bankfullmäktige ega rätt att hemställa om upptagande af utländskt lån i det afseende i §:n angifves.
- 4 §. Denna § är upptagen från 1891 års förslag, men sammanfaller ock delvis med n. v. 2 §.
- 5 §. Åt 5 § har gifvits samma lydelse som 4 § i den n. v. instruktionen och 11 § i 1891 års förslag.
- 6 §. Hvarken n. v. instruktions eller 1891 års stadganden hafva oförändrade kunnat upptagas, då bankfullmäktige nu kompletteras genom val hvarje år.
- 7 §. Paragrafen återfinnes i 1891 års förslag och sista mom. jämväl i nu gällande instruktions 6 §. Betänkligheter kunna dock göra sig gällande mot stadgandet därom att kallelse till sammanträde bör innehålla uppgift på de ärenden, som vid sammanträde skola behand-

las, t. ex. rörande upptagande i kallelsen af fråga beträffande räntesatserna, vid hvars handläggning den största diskretion är af nöden.

I 1891 års förslag voro den första helgfria dag i maj och december bestämda för förstärkta bankfullmäktiges så att säga fasta sammanträden. Måhända vore dock april, september och december lämpligare, april med hänsikt till beviljande af decharge, september och december särskildt med afseende å räntesatserna.

8 § är med en mindre ändring upptagen ur 1891 års förslag (7 §).

Denna § lyder med ett par af de förändrade förhållandena nödvändiggjorda ändringar lika med § 8 i 1891 års förslag.

10 § är lika lydande med 1 mom. af motsvarande paragraf såväl i den n. v. instruktionen som i 1891 års förslag, hvarifrån endast ett ord såsom öfverflödigt utelämnats. 2 mom. har uteslutits såsom icke vidare tillämpligt vid bankfullmäktiges förändrade sammansättning.

Paragrafen är öfverensstämmande med 10 § i 1891 års förslag.

Lydelsen af denna § är h. o. h. förändrad från hvad nu gäller eller tidigare föreslagits, nämligen såtillvida att alla inskränkingar hänföra sig endast till ordinarie fullmäktige. Banken kan endast vinna på om privatbanksmän blefve invalda bland de förstärkta fullmäktige.

13 § Öfverensstämmar med 11 § i den n. v. instruktionen och 13 § i 1891 års förslag.

14 § återfinnes likalydande i 1891 års förslag. Endast den förändring föreslås att det förhöjda arvodet utgår endast för det första året. Det kan anses vara skäligt att under denna tid tilldela den nyutsedde ett högre arvode, innan han hinner göra sig hemmastadd och således har större kostnader att bestrida. För frångångna inkomster i landsorten kan förhöjningen aldrig blifva ett vederlag.

Särskilda af Bankfullmäktige handlagda ärenden.

1 §.

Förbränning
af förslitna
sedlar.

Efter hand som förslitna sedlar till hufvudkontoret inkommit och till större antal samlats, hafva Bankfullmäktige låtit genom tillkallade fruntimmer uppräknade befintliga förråden af dylika sedlar, hvilka därefter förbränts uti den i Bankens ekonomiebyggnad inrättade ugn. Uppgifter om sålunda under åren 1905—1906 förbrända sedlar ingå i Bankfullmäktiges protokoll för den 17, 19, 21 och 23 januari samt den 16, 18, 20, 22, 25 och 27 september 1905 äfvensom den 9, 11, 13, 15 och 17 januari, den 12, 15, 18 och 20 juni, den 22, 24 och 26 september samt den 13, 15, 17 och 18 december 1906.

2 §.

Bankens
lånerörelse.

Sedan den 17 mars 1890 hade afgiften för slutna dispositioner i Banken utgått med 3 mark för en kubikfot och 1 mark 50 penni för hvarje kubikfot därutöfver i månaden, dock sålunda att efter metersystemets införande grundmättet bestämts till 30 kubikdecimeter, motsvarande ungefär en kubikfot. Sagda afgift hade emellertid af bankförvaltningen pröfvats vara för hög. Med afseende härå bestämdes densamma, den 25 november 1905, att framgent utgå, beräknad per månad, för gods med rymd af högst 30 kubikdecimeter med 1 mark samt för hvarje ytterligare rymd af 30 kubikdecimeter eller del däraf med 50 penni; och skulle afgiften städse erläggas för minst tre månader.

3 §.

Sedan Direktionen hos Bankfullmäktige anmält att bankfirman Rob. Warschauer & C:o i Berlin, som varit ett af Finlands Banks ombud därstädes, med Bank für Handel und Industrie träffat ett aftal, enligt hvilken den förra firmans affär i hufvudsak öfverfördes till nästnämnda bank, äfvensom att Bank für Handel und Industrie erbjudit sig att fungera såsom ombud för Finlands Bank på enahanda villkor, som Banken förut åtnjutit hos Rob. Warschauer & C:o, hafva Bankfullmäktige den 28 mars 1905 bemyndigat Direktionen att med Bank für Handel und Industrie ingå aftal om densammans antagande till Finlands Banks ombud i Berlin.

Efter det Finlands Bank af De Twentsche Bankvereniging B. W. Blijdenstein et C:o i Amsterdam fått emottaga anbud att förmedla någon del af Bankens affärer i Holland på villkor som ställde sig väsentligen fördelaktigare än de med Bankens nuvarande ombud därstädes firman Lippmann Rosenthal & C:o aftalade och Direktionen tillstyrkt antagande af sagda anbud, under framhållande af att förbindelsen med sistnämnda firma såsom varande ett verldsinstitut visserligen borde upprätthållas, men att det låge i Bankens intresse att äfven anknyta förbindelse med ett nationellt holländskt bankinstitut, hvilket i likhet med De Twentsche Bankvereniging B. W. Blijdenstein & C:o egde flere filialer i landet, hafva Bankfullmäktige vid sammanträdet den 9 oktober 1905 bemyndigat Direktionen att till Finlands Banks andra ombud i Holland antaga sistsagda bankinrättning.

Sedan Direktionen hos Bankfullmäktige anmält att Londonfilialen af Société Générale pour favoriser le développement du commerce et de l'industrie en France, hvilken bank fungerar såsom Finlands Banks ombud i Paris, erbjudit Banken sina tjänster på något fördelaktigare villkor än de Banken hos sina dåvarande ombud i London, Herrar N. M. Rothschild et Sons, Deutsche Bank och Crédit Lyonnais, åtnjöt, har Direktionen den 27 april 1906 af Bankfullmäktige bemyndigats att till ombud för Finlands Bank i London antaga jämväl nämnda filial af Société Générale.

4 §.

Emedan det belopp af 50,000 mark, som enligt därom meddeladt förordnande högst fick innestå uti kassörens vid

Kassörernas
handkassor.

Bankens kontor i Sordavala handkassa, visat sig vara för rörelsen otillräckligt, hafva Bankfullmäktiges den 13 september 1905, på framställning af Direktionen, fastställt det högsta tillätna beloppet i nämnda kassa till 75,000 mark eller till samma belopp som vid de flesta af Bankens mindre afdelningskontor.

Af enahanda anledning, som ofvan beträffande kontoret i Sordavala anförts, blef genom Bankfullmäktige den 17 augusti 1906 fattade beslut högsta beloppen af kassörens och biträdande vexelkassörens vid kontoret i Viborg handkassar, hvilka utgjort resp. 125,000 och 75,000 mark, fastställda till resp. 200,000 och 100,000 mark.

5 §.

*Assurans
af Bankens
penninge-
försändelser.*

Uti sitt betänkande i anledning af verkställd granskning af Bankens styrelse och tillstånd under åren 1900—1904 hade Bankutskottet på anförda skäl uttalat det önskningsmål, att Bankens penningeförsändelser inom landet framdeles måtte, åtminstone i regeln, försäkras. Om detta uttalande hade jämväl Bankfullmäktige vid i saken hållen gemensam öfverläggning med Direktionen förenat sig. I anledning häraf hade Direktionen, jämlikt densamma vid sagda tillfälle meddeladt uppdrag, införskaffat utredning därom, på hvilka villkor sådan försäkring kunde åstadkommas. Efter det särskilda offerter till Direktionen inkommit, bemyndigade Bankfullmäktige den 31 augusti 1905 Direktionen att med „Victoria zu Berlin“ afsluta kontrakt på föreslagna villkor samt att därefter försäkra Bankens penningeförsändelser mellan kontoren likasom äfven tillsvidare öfriga penningeförsändelser inom landet å större belopp än 5,000 mark.

6 §.

*Beslut beträf-
fande rubel-
noteringar.*

Vid Bankfullmäktiges sammanträde den 15 augusti 1905 hade Direktionen genom dess ordförande hos Fullmäktige anmält att Direktionen, sedan ryska riksbanken öppnat ett filialkontor i Helsingfors, hvilket begynt in- och utvexla ryskt mynt till en och samma kurs, funnit det nödvändigt att Bankens rubelnoteringar ändrades förslagsvis tillsvidare sålunda, att en differens af c. $\frac{1}{10}$ 0/0 mellan köp- och försäljningskursen för etthundra rubel uppehölls, motsvarande den provision, som Banken hade att erlægga till sina ryska

ombud, hvarjämte vid inköp af 3 månaders rubel noteringsen skulle afpassas så, att Banken kunde vid realisering af sådana värden vid förfall ernå ej blott ersättning för direkta kostnader, utan äfven någon vinst.

Det af Direktionen i oförmäld mätto föreslagna förfarande godkändes af Bankfullmäktige.

7 §.

Uti bankreglementet påbudna revisioner hafva å föreskrifna tider förrättats af Ständernas bankrevisorer. I enlighet med revisorernes tillstyrkan och i stöd af stadgandena härom i bankreglementet hafva Bankfullmäktige därå å Ständernas vägnar meddelat Direktionen ansvarsfrihet för Bankens förvaltning under år 1904 den 5 april 1905 samt under år 1905 den 3 april 1906.

8 §.

Hvarje månad hafva Bankfullmäktige på grund af Bankens böcker och räkenskaper samt rapporterna från afdelningskontoren verkställt sådan granskning af Bankens rörelse och utlåning, som i 2 § af den för Fullmäktige utfärdade instruktion angifves. För öfrigt hafva Bankfullmäktige jämväl hvarje månad utbegärt och genomgått Direktionens memorialprotokoll för nästföregående månad.

Såsom i någon mån belysande arten och omfattningen af lånerörelsen vid de skilda kontoren meddelas här nedanstående tablå:

*Revision af
Bankens för-
valtning.*

*Granskning
af Bankens
lånerörelse.*

	Under år 1906				Summa.	
	diskontera- des inhemska vexlar.		beviljades hypotekslån och kassa- kreditiv			
	<i>Fmk.</i>	<i>74</i>	<i>Fmk.</i>	<i>74</i>	<i>Fmk.</i>	<i>74</i>
Vid hufvudkontoret i Hel- singfors	37,998,468	94	26,235,981	17	64,234,450	11
” kontoret i Åbo	14,647,026	74	6,267,860	—	20,914,886	74
” ” ” Björneborg	19,181,146	65	1,771,620	—	20,952,766	65
” ” ” Nikolaistad	8,072,144	25	1,469,240	—	9,541,384	25
” ” ” Uleåborg	1,832,619	15	191,895	—	2,024,514	15
” ” ” Kuopio	2,061,933	02	531,505	—	2,593,438	02
” ” ” Joensuu	776,477	85	157,800	—	934,277	85
” ” ” Sordavala	4,505,267	74	797,755	—	5,303,022	74
” ” ” Viborg	31,727,741	04	6,130,895	—	37,858,636	04
” ” ” S:t Michel	2,571,041	30	526,010	—	3,097,051	30
” ” ” Tammerfors	8,527,445	20	6,924,890	—	15,452,335	20
” ” ” Tavastehus	1,086,003	43	224,750	—	1,310,753	43
” ” ” Jyväskylä	2,287,183	09	157,475	—	2,444,658	09
” ” ” Kotka	7,329,537	86	1,894,770	—	9,224,307	86
Summa	142,604,036	26	53,282,446	17	195,886,482	43

9 §.

Öfvertagande af Hypoteks-föreningens lån. Efter det Direktionen hos Bankfullmäktige anmält att Finlands Bank erbjudits *Fmk.* 2,000,000 af det lån å 5,000,000 mark, som Hypoteksföreningen, före emissionen af ett till-ärnadtt större lån, hade för afsikt att ad interim upptaga, bemyndigade Fullmäktige den 25 september 1906 Direktionen att öfvertaga sagda andel af ifrågavarande lån.

10 §.

Inventeringar. I enlighet med föreskriften i 40 § af gällande bank-reglemente hafva Bankfullmäktige år 1905 den 13, 14, 15, 18, 19, 20, 22 och 23 september samt år 1906 den 17, 19, 20, 21, 22 och 25 september verkställt inventering af hufvudkontorets kassahalf och samtliga kassor äfvensom läne-och säkerhetshandlingar samt depositioner. De vid sagda inventeringar konstaterade resultat, hvilket delgifvits Direktionen, hafva varit med Bankens böcker öfverensstämmande. Vidkommande Bankens afdelningskontor hafva Bankfullmäktige, på samma gång förordnanden för de af Fullmäk-

tige utsedde diskontkommittéledamöter utfärdats, jämväl anmodat desse att en gång i månaden på tider, som de själfva funne för godt att i hvarje fall särskildt bestämma, verkställa föreskrifna inventeringar vid kontoren.

Dessutom hafva inspektioner verkställt:

vid kontoret i Björneborg den 11 och 12 oktober 1905 af Bankdirektören von Collan;

vid kontoret i Joensuu den 18, 19 och 20 november

1906 af Bankdirektören Järnefelt;

vid kontoret i Jyväskylä den 29 och 30 januari 1906 af

Bankdirektören von Collan;

vid kontoret i Kotka den 25 och 26 juli 1905 af

dävarande tillförordnade ledamoten i Direktionen Öfverkamreraren Broberg;

vid kontoret i Kuopio den 10, 11 och 12 april 1905

af Bankdirektören Järnefelt;

vid kontoret i S:t Michel den 13 och 14 april 1905

af Bankdirektören Järnefelt;

vid kontoret i Nikolaistad den 22 och 23 oktober 1906

af Bankdirektören Järnefelt;

vid kontoret i Sordavala den 21 och 22 november 1906

af Bankdirektören Järnefelt;

vid kontoret i Tavastehus den 9 oktober 1905 af

Bankdirektören von Collan;

vid kontoret i Tammerfors den 10 och 11 oktober

1905 af Bankdirektören von Collan;

vid kontoret i Uleåborg den 19 och 20 oktober 1906 af

Bankdirektören von Collan;

vid kontoret i Wiborg den 27, 28 och 29 november

1905 af Bankdirektören von Collan; samt

vid kontoret i Åbo den 14, 15 och 16 februari 1906

af Bankdirektören Järnefelt.

Under åren 1905—1906 har såsom inventeringsman

för kontorets i S:t Petersburg kassor fungerat Chefen för

Finska Passexpeditionen Friherre Th. Bruun och såsom

dennes suppleant Rättegångsbiträdet vid samma ämbetsverk

Kollegiirådet H. J. Helenius.

11 §.

Under åren 1905—1906 hafva Bankfullmäktige hand-

lagt tillsammans fem ansöknningar om ackord, anstånd och

andra lättnader. Omförmälda ärenden hafva förehafts vid

e) vid kontoret i S:t Petersburg.

Åtgärder, som angå enskilda personers förbindelser till Banken.

sammanträdena den 5 april samt den 20 och 28 juli 1905 äfvensom den 3 april och 31 juli 1906.

12 §.

Afskrifning
och öfverföring af fordringar till osäkra.

På framställning af Direktionen hafva Bankfullmäktige den 29 december 1905 samt den 10 februari och den 29 december 1906 förordnat att särskilda Bankens tillgodohafvanden, till ett belopp af in alles *Smf.* 167,144: 77 skulle till osäkra öfverföras. Därjämte hafva Bankfullmäktige bifallit till afskrifning helt och hållet af en del tidigare för osäkra förklarade fordringar, utgörande sammanlagt *Smf.* 295,621: 92.

Åtgärder rörande kontorslokalerna och Bankens fastigheter.

- 1) Hufvudkontoret.
- 2) Kuopio
- 3) Kotka

På framställning af Direktionen hafva Bankfullmäktige den 20 juni 1906 af Bankens medel beviljat ett anslag af högst 1,821 mark 95 penni för utförande af särskilda nödig befutna remontarbeten å hufvudkontorets ekonomiebyggnad. För anskaffande af ny möbel till bankkommissariens vid kontoret i Kuopio rum anslogo Bankfullmäktige den 10 februari 1906 ett belopp af högst 1,200 mark.

För Bankens kontor i Kotka hade, enligt hyreskontrakt af den 10 april 1896, uti numerä Fastighetsaktiebolaget Stellas egande gård N:o 3 vid Skol- och N:o 8 vid Alexandersgatan i sagda stad mot en årshyra af 2,000 mark upphyrts en lokal, bestående af fyra rum och två kassahvalf samt vaktmästarebostad om ett rum, tambur och kök. Då emellertid hyrestiden efter skedd uppsägning komme att utgå den 1 juni 1906, hafva Bankfullmäktige den 17 februari 1905 bemyndigat Direktionen att med Fastighetsaktiebolaget Stella träffa aftal om kontraktets prolongerande på femton år med förhöjning af hyran till 2,400 mark om året.

- 4) Nikolai-stad.

Sedan kontorets i Nikolaiastad lokal, på sätt i Bankfullmäktiges berättelse för år 1904 anförts, genom ombyggnad blifvit väsentligen utvidgad, befinnos de till densamma hörande möbel otillräckliga, hvarförutom en del af möblen voro i behof af remont. Med afseende härå hafva Bankfullmäktige den 22 september 1905 till Direktionens disposition ställt ett anslag af 2,500 mark att användas hufvudsakligast till afhjälpande af antyddas behof, men äfven till nödig befunden omflyttning och utsträckning af kontorets

elektriska ljusledning, hvilket sistnämnda arbete beräknats medföra en kostnad af 400 mark.

Sedan i Sordavala stad inrättats elektrisk belysning ⁵⁾ Sordavala. och Direktionen gjort framställning om införande jämväl vid Bankens kontor därstädes af dylik belysning, beviljades af Bankfullmäktige den 17 september 1906 för ändamålet ett anslag af 518 mark 45 penni.

I enlighet med Direktionens därom gjorda framställning ⁶⁾ Uleåborg. bemyndigade Bankfullmäktige den 9 maj samma år Direktionen att till särskilda remontarbeten i Bankens egande hus i Uleåborg använda ända till 900 mark.

Efter det Direktionen hos Bankfullmäktige anmält att det emellan Banken och Sällskapsklubben i Uleåborg ingångna hyresaftal, rörande öfre våningen af Bankens hus därstädes, utgick med löpande hyresår, hafva Bankfullmäktige den 19 november 1906 med bifall till Direktionens därom framställda förslag, bemyndigat Direktionen att uthyra berörda lokal till Borgmästaren i Uleåborg A. Castrén, som jämte Sällskapsklubben uppträdt som spekulant därå. Hyresaftalet borde omfatta en tid af fem år samt den årliga hyran fastställas till 3,000 mark; och skulle lokalen på Bankens bekostnad underkastas en större remont, som enligt förberedelsevis verkställd beräkning komme att draga en kostnad af c. 15,000 mark, hvarjämte i lokalen skulle införas elektrisk belysning. För den händelse att något aftal med Herr Castrén icke komme till stånd, finge ifrågavarande lokal efter någon mindre remont uthyras åt Sällskapsklubben mot samma hyra som härintills eller 2,300 mark, hvarvid tvenne å gården befintliga magasin, som betingat en hyra af 250 mark om året, men varit afsedda att inbegripas i aftalet med Herr Castrén, borde uthyras skildt för sig.

14 §.

Det å Bankens stat upptagna anslaget för aflönande af extra biträden, *Smf.* 56,000, har enligt Bankfullmäktiges förordnanden påförts följande delvis nya delvis ökade arfvoden: Vid hufvudkontoret har anstälts en sjettemanlig extra tjänsteman och dessa tjänstemän, som därförinnan uppburit två 1,500, en 1,800, en 2,100 och en 2,400 mark om året, tillagts ökade arfvoden sålunda att två uppbära 1,800, två 2,100 och två 2,400 mark per år.

Dessutom har af ifrågavarande anslag tillagts:

Ökade anslag för extra biträden och betjäning.

kontoren i Björneborg och Kuopio etthvert 1,200 mark och kontoret i Uleåborg 720 mark om året för aflönande af kassörsbiträden,

kontoret i Nikolaistad 1,200 mark om året, för ett kontorsbiträde,

kontoret i Wiborg 1,680 mark om året för ett andra kontorsbiträde samt ett årligt anslag af 1,200 mark för anställande af en extra vaktmästare äfvensom

kontoret i Åbo ett årligt belopp af 180 mark såsom tillskott till aflönande af vaktmästarebiträdet vid kontoret, som tidigare uppburet ett arvode af 720 mark.

I öfrigt hafva Bankfullmäktige beviljat ett extra anslag af 4,200 mark om året för aflönande vid kontoret i Viborg af en extra kontorsskrifvare med 3,000 mark och ett andra kassörsbiträde med 1,200 mark.

De närmare motiven till Bankfullmäktiges berörda beslut finnas angifna i protokollen för den 21 april, den 18 maj, den 25 september och den 9 oktober 1906.

I anledning af vederbörandes därom hos Direktionen gjorda framställning har Direktionen hos Bankfullmäktige hemställt att arfvodena för den i Bankens tjänst anställda gårdsdrängen och de fyra nattvakterna, hvilka arfvoden sedan tjugu år tillbaka utgjort för gårdsdrängen 58 mark, för tvenne af nattvakterna 61 mark och för de tvenne andra 55 mark i månaden, måtte i anseende till de stegrade lefnadskostnaderna regleras sålunda, att arfvodet för dem alla från och med februari 1906 utginge med 60 mark i månaden, med förhöjning efter fem, tio och femton års tjänstgöring med fem mark hvarje gång. Med bifall härtill hafva Bankfullmäktige den 10 februari sagda år för ändamålet till Direktionens förfogande ställt ett tillskottsanslag af 770 mark för ännämnda år.

15 §.

Öfriga anslagsfrågor. Af det å stat upptagna anslaget för beredande af semesterledighet åt Bankens ämbets- och tjänstemän har användts under år 1905 *Fmf.* 15,767 och under år 1906 *Fmf.* 15,959: 18. Bankfullmäktiges beslut beträffande dispositionen af semesteranslaget återfinnes i protokollen för den 12 maj och den 28 juli 1905 samt den 9 maj och den 28 juni 1906.

b) Diskre- Jämväl under åren 1905 och 1906 hafva de tvenne tionsmedlen. penningaräknarene och vaktmästaren vid kontoret i S:t Pe-

tersburg af diskretonsmedlen tillagts sedvanliga gratifikation till påsken och nyåret, det förra året sammanlagdt 325 rubel och år 1906 260 rubel.

Dessutom har af ifrågavarande anslag under år 1905 tilldelats Kanslisten i Banken Fröken H. Olsoni, Öfvervaktmästaren H. J. Paulin och Vaktmästaren vid kontoret i Kotka A. Kurola gratifikation till belopp af resp. 250, 300 och 75 mark.

Under år 1906 hafva Fröken Olsoni, Vexelkassörsbiträdet Fröken F. Wirzén och Vaktmästaren Paulin af samma anslag uppburet resp. 250, 200 och 300 mark.

Sedan Kontorsskrifvaren vid Bankens kontor i Kuopio E. V. Wartainen för sjuklighet af Direktionen beviljats afsked från nämnda befattning och Wartainen, som enligt läkareintyg är oförmögen till arbete, hos bankförvaltningen ansökt om årligt understöd för sin återstående lifstid, hafva Bankfullmäktige, som i anseende till den korta tid Wartainen varit i Bankens tjänst anställd icke ansett hans berörda anhallan kunna bifallas, likväl vid ärendets handläggning den 28 februari 1905 med godkännande af Direktionens därom gjorda framställning, beslutit af Bankens medel till Direktionens förfogande ställa ett belopp af 2,200 mark att af Direktionen användas till understöd i lämpliga rater åt Wartainen.

Efter det Bankkommisarien vid Finlands Banks kontor c) Pensioner. i Björneborg Hofrådet Karl Fredrik Levonius, på därom gjord ansökning, den 27 mars 1906 blifvit af Kejsrerliga Senaten från nämnda befattning entledigad, hafva Bankfullmäktige, vid den 21 därpåföljande april skedd föredragning af Levonius' ansökan om pension, tillagt Levonius en lifstidspension af 6,000 mark om året, motsvarande hela beloppet af den med hans innehafda bankkommisariatjänst enligt stat förenade lön.

Sedan Direktionen hos Bankfullmäktige anmält att Direktionen, på därom gjord ansökan, den 17 september 1906 från tjänsten entledigat Förste Kassören i Banken Johan Mauritz Ahlfors, hafva Bankfullmäktige den 21 i samma månad beslutit tillägga Ahlfors för hans återstående lifstid en pension af 5,600 mark om året eller hela beloppet af den med första kassörstjänsten förenade lön.

Efter det Direktionen anmält att kontorets i Björneborg d) Expense- expensemedelsanslag, 1,000 mark, för år 1904 öfverskridits med 743 mark 5 penni, beroende delvis af den omstän- medlen.

dighet att kontoret användt jämförelsevis stora belopp för utgifter, som icke bort med sagda medel bestridas, hafva Bankfullmäktige den 23 januari 1905, med bifall till Direktionens därom gjorda framställning, men under framhållande af det oriktiga i kontorets omförmälda förfarande, samtyckt till att berörda brist finge med Bankens medel fyllas.

Emedan expensemedelsanslaget vid kontoret i Wiborg, utgörande 1,800 mark om året, jämväl under år 1905, i likhet med hvad de tre föregående åren varit fallet, visat sig otillräckligt, hafva Bankfullmäktige den 21 december 1905 bifallit därtill, att sagda anslag finge för nämnda år öfverskridas med ända till 900 mark.

Enär expensemedelsanslagen vid kontoren i Nikolai stad, Sordavala, Tammerfors och Wiborg under året visat sig otillräckliga, hafva Bankfullmäktige den 11 och 29 december 1906 bifallit därtill att berörda anslag finge vid nämnda kontor för sagda år öfverskridas med resp. *Fmf.* 350, 225, 315: 74 och 1,700.

I enlighet med de förändrade bestämmingar, som genom förordningen den 5 mars 1906, innefattande ändring i särskilda delar af reglementet för Finlands Bank, meddelats beträffande kontorens expensemedel, hafva Bankfullmäktige den 29 december 1906, med bifall till Direktionens i ärendet framställda förslag, fastställt sagda anslag ätt under år 1907 utgå:

vid kontoren i Björneborg, Joensuu, Jyväskylä, Kuopio, Kotka, S:t Michel, Sordavala, Tavastehus och Uleåborg med 1,000 mark, vid kontoren i Nikolaistad, Tammerfors och Åbo med 1,200 mark, samt vid kontoren i S:t Petersburg och Wiborg med resp. 1,800 och 2,800 mark.

16 §.

Vexelkassor-
nas öppen-
hållande.

Sedan Direktionen uti skrifvelse för den 1 mars 1906 hos Bankfullmäktige framhållit hurusom den dittills tillämpade anordning, enligt hvilken en af hufvudkontorets vexelkassor hållits öppen från kl. 10 förmiddagen, men de öfriga likasom kontoret öfverhufvud först från kl. 11, vore förenad icke blott med särskilda olägenheter utan äfven med en viss risk, hafva Bankfullmäktige den 10 i sagda månad, med godkännande af Direktionens tillika framställda förslag, förordnat att samtliga vexelkassor därefter borde vara för

allmänheten tillgängliga från kl. 11—3 eller under den tid hufvudkontoret eljest hålles öppet.

17 §.

Sedan Ständerna vid senaste urtima landtdag beslutit att förslag borde uppgöras till en sådan om- och tillbyggnad af ständerhuset, som betingades af den genom representationsreformen avvägabragta förändring i representationens sammansättning, samt ät Bankfullmäktige uppdragit att själfva eller genom en af dem tillsatt kommission uppgöra förslag i berördt afseende, hafva Bankfullmäktige den 17 september 1906 fastställt ett provisoriskt program för ifrågavarande arbeten samt ät ständerhusets arkitekt Professorn Gustaf Nyström öfverlämnat att i hufvudsaklig öfverensstämmelse därmed uppgöra preliminärt förslag och ritningar till ständerhusets ombyggnad. Detta förslag jämte nämnda ritningar skulle sedermera, innan Bankfullmäktige skrede till ärendets slutliga behandling, föreläggas sakkunnige till utlåtande.

Efter det Bankfullmäktige sedermera den 17 november 1906 varit i tillfälle att taga i skärskådande af Professor Nyström uppgjorda preliminära eskissritningar till ifrågavarande ombyggnad, beslöto Fullmäktige den 19 i samma månad, på framställning af Herr Nyström, att Bankfullmäktiges t. f. ordförande Herr Hallberg skulle, innan vidare i ärendet tillgjordes, jämte Herr Nyström i Stockholm och Berlin taga kännedom om de under senaste tider för resp. representantförsamlingar uppförda byggnader.

18 §.

Uti skrifvelse till Bankfullmäktige af den 23 mars 1905 har Bankutskottet framhållit att Utskottet vid granskning af Finlands Banks styrelse och tillstånd under åren 1900—1904 fäst sin uppmärksamhet därvid, att vid den ombyggnad bankhuset undergått rummet för öfverkassören förlagts så, att sagda tjänsteman blifvit nog isolerad och faran af att ett mot honom planlagt öfverfall kunde med framgång genomföras sålunda icke syntes utesluten. I anledning häraf hafva Bankfullmäktige den 16 juni 1905, efter det Direktionen till Fullmäktige inkommit med förslag till nödiga skyddsåtgärder, bemyndigat Direktionen att skrida till utförande af desamma.

Ständerhusets
ombyggnad.

Åtgärder till
skyddande af
Bankens
hufvudkassa.

Åtgärder i
anledning af
den s. k.
storstrejken.

I anledning af de då i staden rådande abnorma förhållanden sammankommo Bankfullmäktige den 31 oktober samt den 1, 2, 3, 4 och 6 november 1905 till gemensamma öfverläggningar med Direktionen. Enär därvid Bankens säkerhet ansågs kräfvad rörelsens inskränkande, hölls Banken stängd förstnämnda dag från kl. 1, den 1 november hela dagen, den 2 och 3 från kl. 2 och den 4 hela dagen. Bankförvaltningens tillgöranden i öfrigt framgå af protokollen för nämnda sammanträden.

20 §.

Åtgärder för
Bankens skyd-
dande mot
öfverfall.

Efter det å Ryska Riksbankens filial härstädes i början af mars 1906 timade öfverfallet egde den 10 i samma månad emellan Bankfullmäktige och Direktionen öfverläggning rum angående de åtgärder, som kunde befinnas påkallade för skyddande af Banken, inklusive dess afdelningskontor, mot liknande våldsdåd; och godkändes härvid det af Direktionen framlagda allmänna förslag till skyddsåtgärder, jämte det Direktionen berättigades att för dess förverkligande använda erforderliga anslag, som borde påföras omkostnadsräkningen.

I anledning af de oroligheter, som förekommo i staden i sammanhang med den å Sveaborg utbrutna militärrevolten, voro Bankfullmäktige samlade den 31 juli samt den 1 och 2 augusti 1906, hvarvid nödig befunna försiktighetsmått af bankförvaltningen vidtogos.

Sedermera hafva, i anseende till de å en del orter i landet föröfvade våldsdåden, vid Bankfullmäktiges sammanträden den 21 september, den 9 och 26 oktober, den 19 november och den 11 december sagda år, på framställning af Direktionen, särskilda åtgärder för kontorens i landsorten säkerställande mot öfverfall beslutits och härför nödiga anslag beviljats.

21 §.

Diskontkom-
mittéerna.

Till ledamöter och suppleanter för desse i diskontkommittéerna vid Bankens kontor i landsorten utsågos för år 1905 genom Bankfullmäktiges beslut af den 2 november 1904: i Björneborg till ledamöter: Häradshöfdingen Lagmannen Theodor Leopold Eck och Kontorsföreståndaren Claes Gotthard von Rehausen samt till suppleanter: Vicekonsuln Hugo Rosenlew och Stadskamreraren Johan Leineberg;

i Joensuu till ledamöter: Kommerserådet Frithiof Napoleon Neppenström och Handlanden Wilhelm Hämäläinen samt till suppleant Handlanden Juho Pitko;

i Jyväskylä till ledamöter: Hofrådet Adolf Wilhelm von Zweyberg och Apotekaren Frans Kiljander samt till suppleanter: Banningeniören Emil Candelin och Prokuristen Hugo Parviainen;

i Kotka till ledamöter: Vicekonsuln Olaf Bülow och Stadskamreraren Vicehäradshöfdingen Gösta Nordgren samt till suppleanter: Ingeniören Frans Alfred Collin och Andre Stadsläkaren Medicinelicentiaten Viktor Hugo Alfthan;

i Kuopio till ledamöter: Kommunalrådet Johan Niskanen och Borgmästaren Frans Oskar Möller samt till suppleanter: Handlanden Carl Gustaf Grönholm och Justitierådmannen Klas Werner Waldén;

i S:t Michel till ledamöter: Kommerserådet Carl Fredrik Pöndinen och Trafikdirektörsassistenten August Fredrik Granfelt samt till suppleanter: Kaptenerne Voldemar Winter och Karl Gustaf Mortimer Stenius;

i Nikolaistad till ledamöter: Kommerserådet Carl Johan Hartman och Hofrättsadvokatfiskalen Hugo Albert Malmberg samt till suppleanter: Vicekonsuln Georg Bucht och Borgmästaren Ivar Wilhelm Hasselblatt;

i Sordavala till ledamöter: Häradshöfdingen Karl Gustaf Berg och Hofrådet Alexander Nikolai Hoffman samt till suppleant: Handlanden Wilhelm Sorvali;

i Tammerfors till ledamöter: Kommunalrådet Carl Wilhelm Åkerlund och Apotekaren Thomas Clayhills samt till suppleanter: Fabrikanten Oskar Björkell och Vicehäradshöfdingen Walter Björkstén;

i Tavastehus till ledamöter: Ingeniören Johan Henrik Holmén och Vicelandssekreteraren Richard Leonard Wigren, den sistnämnde i stället för Lagmannen Knut Gustaf Mauritz Anthoni, som aflyttat från orten, samt till suppleanter: Handlanden Anders Gustaf Skogster och Justitierådmannen Otto Hjalmar Alexander Sundel;

i Uleåborg till ledamöter: Politieborgmästaren Johan Arthur Castrén och Handlanden Fredrik Adolf Rieki samt till suppleanter: Tullförvaltaren Nikolai Adolf Forsström och Justitierådmannen Torsten Lundberg;

i Wiborg till ledamöter: Kommerserådet Wilhelm Hackman och Drätselkamreraren Carl Erik Ahrenberg samt till

suppleanter: Konsularagenten Carl Edvin Ekström och Hofrättsrådet Egid William Elfvengren;

i Åbo till ledamöter: kommunalrådet Hans Gustaf Hoffstedt och Lagmannen Oskar Julius Tammelin samt till suppleanter: Handlandene Robert Magnus Dahlström och Axel Michael Fredrikson.

I diskontkommittéernas ofvannämnda sammansättning har under den tid förevarande berättelse omfattar vidtagits följande förändringar:

a) Vid kontoret i Kuopio blef, efter det suppleanten i kontorets diskontkommitté Handlanden Grönholm aflidit, Politierådmannen J. Fr. Dahlström den 21 mars 1905 utsedd att vara suppleant i sagda kommitté.

b) Efter det sedermera jämväl ledamoten i bemälda diskontkommitté Kommunalarrådet Niskanen med döden afgått, förordnades den 20 april samma år Politierådmannen Dahlström och Landtränmästaren Kollegiassessorn H. V. Sahlstein att vara den förre ledamot och Sahlstein suppleant uti nämnda diskontkommitté.

c) Vid kontoret i S:t Michel blef i anledning däraf att Kaptenen Stenius anhållit om befrielse från det honom meddelade uppdrag att vara suppleant i diskontkommittén, den 20 april 1905 Vicehäradshöfdingen E. E. Rosenqvist utsedd till suppleant i st. f. Stenius.

d) Vid kontoret i Viborg blef, efter det hos Bankfullmäktige anmäls att icke blott de tvenne ordinarie ledamöterna i diskontkommittén af särskilda skäl voro förhindrade att deltaga i kommitténs arbeten, utan ock andre suppleanten Hofrättsrådet Elfvengren i följd af sjukdom nödgades tillsvare afbryta sitt nämnda mandat, den 19 januari 1905 Hofrättsrådet F. M. Antell förordnad att från och med den 22 i samma månad vara suppleant uti ifrågavarande diskontkommitté, så länge oförmälda hinder för Hofrättsrådet Elfvengren fortfore.

e) Till följd af ledamoten vid kontorets i Viborg diskontkommitté Stadskamreraren Ahrenbergs inträffade frånfälle förordnades sedermera, den 12 maj 1905, Hofrättsrådet Elfvengren och Bokhandlaren V. Hoving att vara den förre ledamot och Hoving suppleant i diskontkommittén.

Enligt Bankfullmäktiges den 25 november samma år fattade beslut blefvo samtliga dåvarande diskontkomitéledamöter och suppleanter anmodade att jämväl under år 1906 kvarstå i sina befattningar, dock sålunda att

f) vid kontoret i Joensuu utsågs till ledamot i st. f. Kommerserådet Neppenström, som aflidit, Lektorn J. V. Ronimus och till suppleant i st. f. från orten afflyttade Hofrättskanslisten Hällström Handlanden Kalle Parviainen;

g) vid kontoret i Jyväskylä förordnades till suppleant Vicehäradshöfdingen Hj. Hollmerus i st. f. Banningeniören Candelin, som aflidit;

h) vid kontoret i Kotka utsågs till suppleant Tullförvaltaren R. Staudinger i st. f. Ingeniören Collin, som anmält sin önskan att afgå;

i) vid kontoret i Kuopio Prokuristen R. Brunila förordnades till suppleant i st. f. Justitierådmannen Valldén, som afflyttat från orten;

k) vid kontoret i Sordavala i st. f. från orten afflyttade Vicehäradshöfdingen Alopaeus till suppleant antogs Handlanden O. Kivinen samt att

l) vid kontoret i Tavastehus till ledamot förordnades förre suppleanten Handlanden Skogster i st. f. Viceändesekreteraren Wigren, som bortflyttat från orten.

Under förloppet af år 1906 har icke inträffat någon förändring beträffande diskontkommittéernas vid Bankens afdelningskontor sammansättning.

Enligt Bankfullmäktiges den 11 december 1906 fattade beslut blefvo samtliga dåvarande diskontkommittéledamöter och suppleanter anmodade att jämväl under år 1907 kvarstå i sina befattningar med nedan nämnda undantag: Till ledamot i diskontkommittén vid kontoret i Nikolaistad i stället för Hofrättsassessorn Malmberg förordnades andre suppleanten Borgmästaren Hasselblatt samt till suppleant i stället för Vicekonsuln Bucht Vicekonsuln L. E. Backman; vid kontoret i Uleåborg inträdde i stället för Tullförvaltaren Forsström såsom suppleant Politierådmannen O. G. Laurin; vid kontoret i Wiborg förordnades till ledamot i stället för Kommerserådet Hackman förre suppleanten Konsularagenten Ekström. Den sålunda ledigblifna suppleantbefattningen förblef tillsvare obesatt.

22 §.

På framställning af Direktionen beslöto Bankfullmäktige den 19 januari 1905 hos Bankutskottet hemställa att kanslistbefattningen för utländsk korrespondens i Banken skulle uppföras å ordinarie stat samt att i så fall aflöningen för den

Kanslist-
befattningen
för utländsk
korrespondens
vid hufvud-
kontoret.

samma, hvilken utgjort 4,000 mark i arfvode med förhöjning af 400 mark efter fem och lika mycket efter tio års tjänstgöring, måtte fastställas att utgå med 5,000 mark, hvaraf 3,600 mark skulle utgöra lön och 1,400 mark arfvode, jämte tillägg efter fem års oförvitlig tjänst i samma befattning af tio och efter andra fem år af ytterligare tio procent af den för tjänsten anslagna ordinarie lön, hvilket tillägg likväl icke borde tagas i betraktande i fråga om pension vid afskeds-tagande.

Bankförvaltningens motiv till ifrågavarande framställning var att någon anledning att bibehålla kanslisten för utländsk korrespondens i den jämförelsevis osäkra ställning, som är förenad med en arfvodesbefattning, icke förekomme äfvensom att nämnda funktionär, som dock beträffande språkkunskaper måste innehafva särskilda kvalifikationer, hade endast ringa utsikt till befordran inom Banken.

Sedan därpå genom förordningen den 5 mars 1906 bestämts bl. a. att kanslisttjänsten för utländsk korrespondens i Finlands Bank skulle uppföras å ordinarie stat, hafva Bankfullmäktige den 3 april 1906 i underdånighet hemställt om sagda funktionärs upptagande i rangordningen och delaktighet i Civilstatens enke- och pupillkassa; och hafva Bankfullmäktige sedermera genom Kejsrerliga Senatens skrivelse af den 19 därpåföljande juni och Finansexpeditionens i Senaten skrivelse af den 27 i samma månad fått emottaga meddelande därom, att ifrågavarande tjänsteman hänförs till tolfte rangklassen enligt gällande rangordning af den 15 juli 1897 och förklarats delaktig i nämnda pensionskassa.

På ansökan af nuvarande innehafvaren af kanslistbefattningen för utländsk korrespondens i Banken Herr Paul Horn, hvilken, efter tjänstens uppförande å ordinarie stat, den 23 april 1906 blifvit därtill utnämnd, men därförinnan under förloppet af nära tjugutvå år såsom extra tjänsteman handhaft till densamma hörande göromål, hafva Bankfullmäktige den 27 i sistsagda månad förklarats Herr Horn berättigad att, räknadt från och med den 1 maj 1906, enligt anmärkningen 4 i Bankens stat tillgodonjuta ett lönetillskott af tjugu procent af den med ifrågavarande befattning förenade ordinarie lön.

23 §.

Under år 1905 blef bankkommisarietjänsten vid kontoret i Kotka ledig till följd däraf att Bankkommisarien

Bankkommissarie-tjänsterna.

O. Fr. Taube den 24 oktober sagda år på begäran erhöi afsked. På förslag till återbesättande af sagda tjänst hade af Direktionen sedermera uppförts i första rummet Bankkommisarien vid kontoret i Sordavala W. Krogius, i andra rummet kassören vid kontoret i Tammerfors M. Sabelli och i tredje rummet Kassören vid kontoret i Viborg V. E. Thesleff. Ärendet öfverlämnades af Bankfullmäktige jämte underdånig hemställan af den 29 december 1905 till Kejsrerliga Senatens afgörande, därvid Fullmäktige till tjänstens erhållande förordade Bankkommisarien Krogius, hvilken jämväl sedermera den 20 februari 1906 blef utnämnd till bankkommisarie vid kontoret i Kotka.

Sedan bankkommisarietjänsten vid Finlands Banks kontor i Björneborg den 27 mars 1906 blifvit ledig till följd däraf att Bankkommisarien Hofrådet K. F. Levonius sagda dag på begäran undfått afsked, uppfördes af Direktionen på förslag till tjänstens återbesättande i första rummet Andre Kamreraren i Banken Filosofiemagistern E. Enkvist, i andra rummet Bankkommisarien vid kontoret i Joensuu K. E. Broms samt i tredje rummet Bankkommisarien vid kontoret i Kotka Filosofiemagistern W. Krogius. Af desse erhöi Andre Kamreraren Enkvist Bankfullmäktiges förord till tjänsten; och blef Enkvist sedermera den 19 juni 1906 af Kejsrerliga Senaten därtill utnämnd.

På förslag till den genom Bankkommisarien vid kontoret i Sordavala Krogius' utnämning till enahanda befattning vid kontoret i Kotka ledigblifna bankkommisariebefattningen vid förstnämnda kontor uppfördes af Direktionen Andre Bokhållaren vid Bankens hufvudkontor W. F. Stenius, Kassören vid kontoret i Tammerfors Vicehäradshöfdingen M. A. Sabelli och Kassören vid kontoret i Wiborg V. E. Thesleff. I enlighet med Bankfullmäktiges i saken afgifna yttrande blef Stenius den 29 maj 1906 af Kejsrerliga Senaten utnämnd till bankkommisarie vid kontoret i Sordavala. Sistnämnda kontor sköttes likväl, på grund af Bankfullmäktiges förordnande, till den 1 juni af Bankkommisarien Krogius; och förestods kontoret i Kotka under tiden af Kassören därstädes M. Bergroth.

Tjänstledighet dels för sjukdom dels för enskilda angelägenheter har under ifrågavarande tid åtnjutits af förståndarene för nedannämnda kontor, nämligen:

i Björneborg Hofrådet K. F. Levonius från den 15 juli till den 15 augusti 1905, därefter under två månader och från

den 15 oktober till årets slut samt från den 1 januari 1906 till den 27 därpåföljande mars, då Levonius, såsom ofvan anförts, på begäran erhöll afsked;

i Joensuu E. Broms under tre veckor från den 31 januari 1905;

i Jyväskylä I. O. Ruotzi från och med den 18 december 1905 i sex veckor samt under augusti månad 1906;

i Kotka Taube från den 9 till den 24 oktober 1905 samt Krogius under juli månad 1906;

i Kuopio O. Wallenius från den 1 till den 15 augusti 1905 samt från den 13 till den 31 augusti 1906;

i S:t Michel K. G. Åkesson från den 16 till den 31 juli 1906;

i Tammerfors E. Grönvik under januari, februari och mars månader 1906, från den 5 juli till den 12 augusti samt från den 10 oktober till årets utgång;

i Tavastehus B. Sundgren från den 20 juli till den 5 augusti 1905 samt från den 15 till den 31 augusti 1906;

i Uleåborg E. Rehnäck från den 1 september 1905 under två veckor, samt under juli månad 1906;

i Wiborg K. Basilier under juli månad 1905;

i Åbo A. Gripenberg år 1906 från den 15 januari till utgången af februari månad;

i S:t Petersburg O. Lindberg från den 20 februari 1905 i två veckor, från den 6 till den 20 mars samt under augusti månad samma år äfvensom från den 20 augusti till den 10 september 1906 samt från den 28 därpåföljande november till den 11 december.

Under förenämnda ledigheter hafva enligt Bankfullmäktiges förordnanden bankkommissariebefattningarna i regeln föreståtts af kassörerne vid resp. kontor.

För öfrigt har under sommaren semesterledighet beviljats föreståndarene för kontoren på en månad, hvarjämte en del af bemälda föreståndare af Direktionen på ansökan tilldelats kortare tids ledighet, dock icke utöfver en vecka för gången.

24 §.

Sedan ordföranden i Direktionen för Finlands Bank Bankdirektören Karl Theodor Alexander Wegelius den 11 december 1906 i nåder utnämnts och förordnats att vara senator och ledamot af Kejsrerliga Senatens för Finland Ekonomiedepartement, hafva Bankfullmäktige, på framställning

Bankdirektionen.

af Bankdirektionen, den 13 i samma månad förordnat Öfverkamreraren Arthur Broberg att tillsvidare, dock icke utöfver två månader, handhafva ett direktörsämbete i Banken.

Sedermera voro Bankfullmäktige den 29 i nämnda december månad i tillfälle att afgifva utlåtande rörande återbesättandet af den på förberordt sätt ledigblifna ordförandebefattningen i Direktionen.

25 §.

Enär Kejsrerliga Senaten åt en af Senaten tillsatt kommitté uppdragit att uppgöra förberedande förslag till bl. a. ny landtdagsordning och i då gällande landtdagsordning ingick stadganden som reglera Finlands Banks ställning och förvaltning, hvilka stadganden förty komme under kommitténs ompröfning, hade det synts Bankfullmäktige sakenligt att gifva sagda kommitté del af Fullmäktiges uppfattning angående det innehåll berörda stadganden i den nya landtdagsordningen lämpligen borde erhålla. I detta afseende hafva Bankfullmäktige uti skrifvelse för den 29 december 1905 till kommittén afgifvit sådant utlåtande i ämnet, som af protokollet för sagda dag närmare framgår.

26 §.

Den 19 november 1906 beslöto Bankfullmäktige att Fullmäktiges skrivelser därefter skulle affattas jämväl på finska språket; och skulle ordföranden uppmåna Direktionen att taga under öfvervägande möjligheten af en ökad användning af sagda språk i bankens skriftväxling.

27 §.

Under januari, februari och mars månader 1905 tjänstgjorde såsom bankfullmäktige Herrar Donner, ordförande, samt Stjernvall, Hallberg och Meurman. Vid sammanträdet den 1 april sagda år föredrogos utdrag ur Ridderskapet och Adels samt Preste-, Borgare- och Bondeståndens protokoll för den 28 därpåföljande mars, utvisande att resp. stånd sagda dag till fullmäktige utsett Herr Stjernvall, Friherre Palmén samt Herrar Hallberg och Ståhlberg. Vid samma tillfälle utsågs till Bankfullmäktiges ordförande Herr Stjernvall och till viceordförande Herr Hallberg. Efter det Herrar

Utlåtande ang. bestämmingarna om bankfullmäktige i den tillämnade nya landtdagsordningen.

Bankfullmäktiges tjänstgöring.

Stjernvall och Ståhlberg sedermera den 1 december 1905 i nåder utnämnts och förordnats att vara senatorer och ledamöter af Kejsrerliga Senatens för Finland Ekonomiedepartement och bemälda herrar förty, jämlikt bestämningarna i 10 § af den för fullmäktige utfärdade instruktion, icke kunde fungera såsom bankfullmäktige, har ordet vid Bankfullmäktiges sammanträden förts af viceordföranden Herr Hallberg. Såsom fullmäktige tjänstgjorde sedermera för Ridderskapet och Adeln Friherre Wrede och för Bondeståndet Herr Svinhufvud till utgången af september 1906 samt därefter till årets utgång i stället för den sistnämnde Herr Ahmavaara. Vid tillfälligt förfall hafva såsom bankfullmäktige tjänstgjort suppleanterne Herr Ahmavaara, Friherre von Bonsdorff samt Herrar Boisman, Hjelt, Nissinen, Polón, Renlund och Ståhlberg.

Helsingfors, den 28 maj 1907.

Mauritz Hallberg.

Otto Wrede.

E. G. Palmén.

P. Ahmavaara.

Filip Grönvall.

FÖRSLAG
REGLEMENTE
Bilagor.

FINLANDS BANK

Allmänna bestämmelser.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda. Utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda. Utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

Bilagor

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda. Utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

1891 års lag om Finlands Bankens grundlagssedlar och om utgifva af sedlar af annat värde än de i denna lag nämnda.

FÖRSLAG TILL REGLEMENTE FÖR FINLANDS BANK.

I KAP.

Allmänna bestämmingar.

1 §.

Finlands Bank, som står under Landtdagens garanti och vård, har till uppgift att upprätthålla stadga och säkerhet i landets penningväsende samt att befordra och underlätta penningomsättningen i landet.

2 §.

Banken eger rätt att utgifva sedlar enligt de i II kap. stadgade grunder samt har till föremål för sin verksamhet att:

in- och utvexla bankens sedlar och finskt metalliskt mynt;